

gens eller Ejendommens Nettoindtægt erholde en Skat, som svarer til Forstøtten imellem Dpholdskommunens og Erhvervskommunens Skat, saafremt den sidstnævnte er større. Hvis eksempelvis en Skatteyder i Kjøbenhavn, der — for Tiden — betaler 3 pCt. i personlig Skat, driver Næring i en Købstad, hvis Skatteprocent — beregnet for ham som i Lovforslagets § 10 angivet — er 8 pCt., vil han til Købstadskommunen have at tilsvare Forstøtten eller 5 pCt. af sin Indtægt i denne; driver en i en Landkommune, hvis Skatteprocent er 2, bosat Person Næring i Kjøbenhavn, vil han af Næringsindtægten have at tilsvare Kjøbenhavns Kommune 1 pCt.; ejer en i Kjøbenhavn bosat en Landejendom i en Kommune, hvis Skatteprocent er 4, vil han have at tilsvare Forstøtten, ligeledes med 1 pCt. osv. Vor derimod den paagældende i en Kommune med en lige saa stor eller en større Skatteprocent end den i Erhvervskommunen gældende, vil han kun, hvis han driver bunden Næring, have at betale noget til Erhvervskommunen. I de Tilfælde, hvor et Erhverv, som er Genstand for fri Næring, drives fra en Dpholdskommune, hvis Skatteprocent er højere end Erhvervskommunens, vil der derimod altsaa ikke blive nogen Indtægt for Erhvervskommunens Kasse. Men for Kommunerne tilfammentagne vil Ordningen bringe en større Merindtægt end de tidligere Forslag; det af Næringslovkommissionen i 1893 i første Række (Betænkningens Side 49 ff.) opstillede Krav om, at den fremmede næringsdrivende ikke maa kunne træde i Konkurrence med Stedets egne næringsdrivende under gunstigere Betsningsforhold end disse, vil i alle Tilfælde være fuldt ud opfyldt; endelig vil Besættelse uden for Erhvervskommunen for at spare Skat af Erhvervsindtægten være umuliggjort. Paa samme Tid vil en saadan Ordning i Modsetning til tidligere Forslag hverken medføre noget Tab af Skatteindtægt eller nogen Fare for Afgang af Skatteydere for Dpholdskommunerne, der saavel ifølge den bestaaende Tilstand som efter Forholdets Natur bør have et særligt Krav paa Beskyttelse, hvad der hidtil fra alle Sider har været erkendt.

Hvad angaar Hartkornsbetættningen, har det, som alt foran berørt, længe været almindeligt erkendt, at de herom i den kommunale Lovgivning indeholdte Regler ere forældede og i høj Grad trænge til

en Omændring. Allerede under de Landkommunalloven af 6te Juli 1867 udgaaende Rigsdagsforhandlinger udtaltes bestemte Duffer i saa Henseende, der gik i Retning af en Fiksering af Hartkornskatten. Som Følge af den store Tilvækst, der navnlig i Løbet af det sidste Aaar har været i de kommunale Byrder, har Kravet om en Reform af Hartkornsbetættningen vokset sig stærkere og stærkere og er da ogsaa søgt imødeføjet i forskellige fra Regeringens Side fremsatte Lovforslag, der navnlig have taget Sigte paa at skabe nye Skatteobjekter, der, omfatte til Hartkorn efter deres Assurancesummer, kunde dele Byrden med Hartkornet og derved skaffe dette en Lettelse. Det maa imidlertid erkendes, at Hartkornsansættelsen, der grunder sig paa den langt tilbage i Tiden liggende Jordbonitering, som ikke tog Hensyn til Veligheden og intet indeholdt om en Revision, ikke egner sig til fremdeles uden nærmere Begrænsning at være Basis for Skattepaaligning; efter at der nemlig mange Steder i Landet er foregaaet stor Fremgang med Hensyn til Jordernes Kultur og væsentlige Forskydninger med Hensyn til Jordens Værdi bl. a. som Følge af Jernbanenettets Udvidelse, kan det ikke undgaaes, at Hartkornet for mange Ejendommers Vedkommende virker misvisende og ikke kan anses for et retsfærdigt Skattegrundlag. Det nu foreliggende Forslag gaar ganske vist ikke saa vidt helt at afstæffe Hartkornet som Betsningsgrundlag, men det sætter en Grænse, udover hvilken Vigning paa Hartkorn overhovedet ikke maa finde Sted i Amts- og Sognekommunerne, indfører med andre Ord en Slags kommunal Sammestaaelse og opstiller nye, paa en bredere Basis anlagte Regler for yderligere Vigning paa de faste Ejendomme i Landkommunerne. Medens man for Amtskommunerne som Maksimum har valgt Gennemsnittet af Hartkornsbidraget for Jemaaret 1ste April 1885—31te Marts 1890, har man for samtlige Sognekommuner sat Grænsen ved 16 Kr. pr. Td. Hartkorn, hvilket Beløb udgjorde det gennemsnitlige sognekommunale Hartkornsbidrag omkring 1890.

For saa vidt en Amtskommune ikke kan nøjes med det saaledes begrænsede Udskrivningsbidrag paa Hartkornet, vil den være henvist til at ligne det manglende Beløb paa Sognekommunerne i Amtsraadskredsen.

I det Forslaget for Sognekommunerne fastsætter et Maksimum for, hvad der kan lignedes paa Hartkornet, udelukker det ikke enhver yderligere Vigning paa de faste Ejendomme i Kommunen, men det indfører ikke nogen Tvang i saa Henseende; til Tilveje-